

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangé.....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

SA LLEBRA Y SA TORTUGA.

—Hey havia una llebra y una tortuga que feya molt de temps...

—¡Ay, ay, mon-pare! Axò que mos voleu contà deu essè nna fábula còm ses qu'aprenèm de còr.

—Es una fábula, en veritat: però moral y profitosa.

—Donchs; ¿no deys vos que tot quant mos conta es còsa cèrta y succehida? ¿No teniu privat à tothom el que mos digan rondayes y cuentos de véyes, perque son mentides; y ara voldriau combregarmós amb ròdes de molí y fermós heure qu'els animals parlavan?

—Jo vos diré, frys méus. Baix de cèrt punt de vista, hey ha animals qu'encara parlan.

—Jo 'u creuré que parlan; però que n'hem de fé que mon-pare sia forné, si no entenèm cap mica es séu saluet ni els jutipiris qu'es fan per més que mos treguem els uys.

—Vultros sou ara, fiyets méus, els qui no'm compreneu à mí. Vuy dí, qu'hey ha cèrtes persones que parlan p'els colsos y tot, y son més animals que criatures racionals.

Bò es qu'un homo tenga tres cuarters d'ase y un d'agut avuy en dia, per podè tractá amb la gent que p'el mon corre; però si en lloch de tres cuarters fossen tots quatre ó més els que tenguessem passariam per ruchs de quatre pòtes, y com à tals mos ensellaria tothom, y amb molta de rahó.

Mirau: Jo 'n coneix un que passa per tan ase, que cau de retaulo, y si vos hi arrambau per prendre ses messions per ell, veureu com vos enflocará una dotzena de còsses y que no vos dexarán òs sensé.

He conegut també un señó que tenia un ca de bòu que may el deixava y parexia germá séu bò. Tots dos s'assemblavan còm à dues escupinades; y si per una part es ca era viu còm una centella y més entenent qu'un llicenciat de presidi; y per s'altre el señó tenia uns arrambatges de vertadé ca de bòu.

He conegut després una señoreta que

havia mamat tres anys à una cabra: y era fadrina ja, y encara tenia els fets de cabra. No hey havia cap pagès que li gosàs à corre per ses voreres d'un rost ni qu'ella no retés en tractarsè de botá margses ó enfilarsè peñes amunt.

Encar'ara 'n coneix d'altres que tenen trajo de porch y vos assegur qu'en trohá bassa s'hi bolcan de deveres.

Per lo mateix es tan cèrt com que s'ha dita missa avuy que 'l qui fa cara d'animal, sia de sa casta que sia, heu es de fets y de potències, y no hey ha que dirli tornau; perque sa cara es el miray de s'ánima y ja sabeu qu'els adagis vénen després d'els evangèlis.

—Donchs, mon-pare: segons voleu suposá, hem de creure en ses fábules còm à fets cèrts y succehits.

—Ho heu de creure fins à un cèrt punt. Près lo que diuen, en lo sentit material de sa paraula, será un enfilay de embusteries, si voleu; però près en lo sentit moral y filosòfich, cada veritat que estanpan es còm es puñy y per aquest motiu les recomanan ses persones de sebre. Sa veritat y sa bellesa nées no agradan à ningú, però el contemplarles darrera un vél es una còsa molt etcisadora. Lo mateix passa amb so sòl. Qui 'l mira de plè en plè, perd la vista; y es ben cèrt que si no fos per ell no hey veuria.

—Contaumos, ydò, es cuento ó fábula que comensavau, y nòltros ja li treurèm es such qu'hey trobarèm, per sebre y coneixe quina es sa séua sustancia de veritat.

—Vos deya, ydò, qu'hey havia una tortuga y una llebra qu'un temps havian estat camarades, y se trobaren un dia defòra de sa Pòrta de Sant Antoni.

—¡Hola, tortuga! (digué sa llebra). ¿Qu'hey ha de nòu? ¿No'm dirás ahont la pégas avuy tan dematí?

—Jo t'ho diré, (respongué sa tortuga). Rinxo, rinxo, y posant un peu devant s'altre, tract d'anarmèn fins à Alcudia per enlestí quatre feynes qu'hey tench.

—¿Fins Alcudia? (esclamá sa llebra). ¿Y quant fas contes d'arribarhí?

—Quant Deu voldrá: (contestá sa tortuga).

—Ja será l'any sant quant tú hey arripies. Jo també m'en hi vaitx ara per assuntos d'una fiya méua qu'hey tench mal casada; però es méus contes sou de torná essè à dins Ciutat abans de la Queda.

—No vulgues corre tant; no fos còsa que pegasses de morros y t'haguesses d'aturá abans d'hora. Mira: anemhí de conserva totes dues y qui ha fét'vuy farà demá.

—¡Ja hey arribariam misses dites! Si no duguesses sa casa al còll te prendria à bè; ¿però amb sa clòsca que dus demunt qui es capás de darte una maneta sense qu'hey vaja del séu?

—Fé lo que vulgues, més jo confhi de no pèdre cap passa y arribá d'hora.

—Per bé que fasses, y per molt qu'estiris els polons, tan mateix no tocarás mare primé que jo. Amb un sant-y-amèn seré allá: veuré sa méua fiya; y cap à Ciutat manca gent. Jo ja estiré cansada d'essè dins el méu cau quant tú encara rohegarás pols y fosca per sa carretera.

—Ydò, que't vaja bé y deverteixtè molt.

—Adeu; procura fé lo mateix y no cansarte gayre.

Sa llebra fent quatre cabrioles prengué carretera amunt y amb un instant sa tortuga l'hagué perduda de vista.

Quant sa llebra passava per devant Sant Llatze, pensava en sí mateixa:

—¡Ja heu som estada beneyta! ¡Sortí de ca-méua en dejú, sense prendre un mòs per tení fòrsa per passá aquest sant camí! Si abans de treure es nas al carré m'hagués forrada sa panxa per dedins, no duria ara sa ventresca en òrri ni hey correrian rates p'els méus budells. Si'm descuyt un poch, aviat tendré sa mòca aferrada à s'espina y llavò si que sa tortuga 'm passarà devant y jo 'n tendré sa culpa. Jo ja comens à tení els uys plens de ballumes, y faré santament si m'atur dins aquest hort que veitx à la dreta, per treurèm sa panxa de mal any.

Pensat y fét. Péga llongo per demunt sa paret, y cayguent com sa mosca dins la mèl se trobá dins una parada de lletugues tendres, que deyan menjaumè. Aquesta vuy, aquesta no vuy, se posá al

punt més sodolla qu' una porcelleta de llet; y tipa d' ensiam torná à emprendre sa carretera d' Inca.

—¿Y aquella pòbre tortuga amb sa clòsca al còll, per quines altures deu corre à l' hora d' ara? (deya sa llebra passant es pont des torrentó de Bàrbara). Miracle serà si no arriba amb so fetja defòra, y amb tres pams de llengo.

Mes, vat' aquí que de prònte veu devant ella dins es camí una carabasseta qu' es remanava pegant enforinadetes. ¿Y que va essé? La señora tortuga que fent el cap viu y no perdent cala li havia passat devant.

—Fent el *nyèu*, *nyèu*, allarga el pèu qu' es una gloria, (deya sa llebra). S' haverme oblidat de berená m' ha duyt aquesta roña. Bé qu' un escalivat val per cent, y ja m' valdrá per llissó.

Y perque sa tortuga no s' temés de qu' era enderrera, trencá per dins els sembrats y se posá à corre còm un lladre per prendre'l ventatja.

Sa tortuga que l' havia vista de coua d' uy, feya sa mitja y seguía son cap envant, aprofitant totes ses caygudes.

Sa llebra, després d' havé pegat una trotada bona, tractá de torná al bon camí y sortí des sembrat. Cerca d' aquí, cerca d' allá; tresca d' un vent, tresca de s' altre: y es camí no apareixia. ¿Que serà axò? ¿Qu' heyaurá dimònis boyets per aquestes garrigues? Puja dalt un turonet, adressá dos pams d' oreyes y sentí es rendó d' els carros mitj' hora enfòra. Llavors caygué de s' ase y conegué que s' havia perduda per sa séua mala cura en volé prendre dresseres no sabenthi ses tresques.

—¡Mesquineta de mí! ¿Y ara qu' he de fé?

Tach. Vat' aquí un altre llebra véya que botant, botant, baixava per un tirañet d' allá pròp. Tòtduna l' ànima li torná dins el còs y s' en aná cap à ella més alegre que un Pasco.

—Germaneta: ¿no me diriau per caritat per quin vent he de prendre per sortí à sa carretera d' Inca?

—¿Y axò no sabeu, y heu saben els allòts que van à dú òli? Segurament que sou de vila estèrna.

—Jo som del Terme, m' en anava à Alcudia, he volgut deixá sa carretera per fé més via y l' he bollada de cap à pèus.

—¡Ydò! ¿Que no conexiau, santa criatura, que l' erravau de mitx à mitx, deixant ses carreres véyes per ses novelles?

—Teniu rahó que vos véssa per sa rèl des cabeyes. Però, ja está fet Sineu, amb so campaná y tot. Me servirá d' esperiència per un altre vegada.

—Bona l' heu feta, germaneta. Mes, per tot hey ha remey fóra en la mort. Jo mateixa vos menaré, perque segons per hont prendriau, tendriau mal òs que rohegá y passariu per males aygos, perqu' avuy hey ha per aquí pròp una guarda de cusses ervisenques qu' en farián xixina de noltros dues si mos ensumas-

sen. Per tenirles totes segures, entrèm una estona dins es méu cau y al entretant reposarèm.

—No, no. A mi m' convé fé via per arribá prest.

—¡Sabeu qu' alenau d' espès per aná de parranda per aquests agres! Creysmè à mí que som véya y conech es mal de s' òlla.

—Perdonau. Acompanya'm fins à sa carretera, y Deu vos ho pagarà que té bona bossa.

—¡Ca, ca! Axò no pòt sè per ara de cap manera. ¿Vos que tenuu sa vida avorrida? Entrèm dins es méu cau y conversarèm un ratet, esplugant vides d' altri sense fé mal tèrs à ningú, al entretant cobrareu alè, y més tart seguireu sa vòstra via.

—Però, si heu fas axí, no arribaré d' hora.

—Vos voldriau pastá, arribá à l' enforjá y còure; y no pòt sè tenirles totes calentes. Si no hey arribau avuy hey arribareu demá. Perdut, dali per perdut; que no s' cap fètil mòrt sa nostra pell per ferne véga de cans, ó fóro de tambó de saix. ¡Alcudia! ¡Sabeu qu' es d' enfòra encara! Allá s' está à les mars perdudes y no s' cosa de tirarshí de bot y boley.

Sa llebra qu' estava un poch cansada se convencé à la fi y entrá en es cau de sa nòva amiga.

Tres hores després ne sortia acompanyada per sa véya, y quant aquesta l' hagué deixada dins sa carretera d' Inca; sa tortuga caminant, ¡coxeu, coxeu, se trobava ja pròp d' els hostals de Santa Maria.

Sa llebra correguent sempre, la contra-passá y no s' aturá fins qu' hagué donat vòlta à Consey. Mes amb sa panxa plena hey fa mal corre y una panxada de lletuga sòl doná sòn. Axí es que volgué reposá un ratet y s' adormí à les totes. Y dormida, no va veure sa tortuga, que fent sa cabra coixa, y sense pèdre may el *quest* que duya, li torná passá devant.

Allá s' estigué ronca qui ronca fins que sa lletuga fonch pahida, y veyent al despertar-se qu' era ja s' horabaixa s' espolsá sa sòn amb quatre grapades y torná emprendre una altre tirada amb lo propòsit de no deixarla fins que fos dins Inca.

Escaldada, però romangué còm el gat del Pare Cañes quant torná à trobá sa tortuga que sense pèdre passa s' havia ja feta més envant que l' pas d' els Ferrers qu' es lo mateix que si diguessem qu' era ja més amunt que Binissalèm ó Lloseta.

Aquesta vegada s' encalabriná fórt ferm y era tant sa rabia que tenia que no podia dí pruna. Sa fèl feya per sa boca quant vé qu' entrava dins Inca y podían tayá sa fosca amb un guinavet.

—Bona llissó, (deya), m' ha donat avuy sa tortuga, riguent, riguent. Qu' es de bona veritat que qui no s' atura fa via! Gracies à ses méues comes he arribat à Inca primé qu' ella, però poch hey ha

mancat perque me donás p' es cap. Demá, si Deu ho vòl, serà un altre dia y refaré el temps perdut. Per vuy me quedaré aquí, dormiré amb recel y en veure s' estel de l' auba partiré tòtduna.

Quant sa tortuga sortirá de la vila, jo ja seré més lluny que ses cabrelles des sol y ja té que peonetjá que no m' agafará un' altre pich.—

Axí com ho pensava, axí heu va fé. Abans de trenca sa claró del dia se posá ses comes al coll, y, ¡hala! cap à Alcudia depressa, sense tòrsa una passa ni distreursè per res. Ni *xits* ni *xites* foren capassos en tot lo camí de ferli girá el cap, y li va aná tan bé qu' abans de les vuyt entrava dins Alcudia més fresca qu' una camarròtja, y tota satisfeta d' haverse sabut governá.

Però: ¡ay! Tanta satisfacció se va desfè còm à fum de formatjada, y l' ànima li baixá als pèus quant à sa pòrta principal d' Alcudia hey trobá sa tortuga qu' en sortia, feynes fètes, y à la vòlta des camí de Ciutat.

—¿Quant has arribada? ¿Per hont has venguda? ¿Còm has feta tanta via?

Tot axò plena de sorprèsa li preguntava à la una sa llebra.

—He arribada à les sis, he vist lo que devia, he descansat una horeta y ara m' en torn.

—Deus havé dormit ben poch à Inca.

—Més poch que no gens, qu' es quant se puga dí. Jo no m' hi som aturada mica.

—¿Y tota sa nit has caminat?

—Ay, ydò! Qui té curòlla no viu. Y qui té fret de pèus caminant el s' espassa.

—Esperèm un poquet y mos ne tornarèm plegades.

—Si tú vòls vení amb mí ja m' agafarás p' es camí que jo no sé corre tant còm tú per mor de sa clòsca que duch demunt.

A sa tornada li succehí dos doblés de lo mateix del dia abans, entre estades à s' ombra y panxades al sòl, entre coverbos d' aquí y festeljaments d' allá, ara per fás, ara per nefas, no s' en temé y es temps li passá, y quant arribava à Ciutat se trobá sa tortuga que l' esperava à boca de sóllera per dirli: «Bona nit si t' colgues.»

—Ja heu veys, fiys méus, lo que li succehí à sa llebra per refiarsè massa de ses séues comes.

—¡Qui s' ho 'via de creure!

—Sapigau, donchs, qu' à n' el mon hey ha molts d' homos que pareixen llebres y may fan res de bò; y altres que son tortugues y arriban à fé qualche cosa.

Ara voltros treys es such à sa fábula per coneixe sa llissó qu' enseña y preniu llum de na Pareta, que jo per vuy he acabat es cuento.

—¿Que no mos ne contareu un altre demá, maldement sia fábula?

—Tants com voldreu, mentres que vos aprofiteu de sa séua sustancia de veritat.

PONGELLES.

I.

La darrera campanada
toca ara de mitja nit,
y ja no escolt dins la vila
de cap persona el trepig.

La fosca que me rodetja
només veig apròp de mí,
y el cantussòl ben enfora
només sent de molts de grins.

Me pens que duch companyia
pero, tot solet, camin
sempre mirant una sombra
que m'alegra y pòsa trist.

II.

El cim de pelada roca
que sovint los niguls toca,
una centella ha ferit;
y sa verga lluminosa
qu'espenya la casa hermosa
y lo palau fa bossins,

á demunt la pedra viva
alsa, potent y aspriva
hont sols arriban voltons;
tota sa força ha perduda
y sobre el penyal retuda
no estremordeix are 'l mon.

La verinosa Meritida
que s'axeca malahida
la virtut calumniant;
també queda estesa, morta,
demunt la murada forta
de l'augusta Veritat.

MESTRE ESCRIVIU.

* * *

Una flòr vaitx cullí un dia
quant sortia à passetjar,
y em recordá ta hermosura
y la vaitx volè guardar.

S'altre dia la cercava
mostia la vaitx trobar,
y em recordá ta bellesa
que també se va acabant.

Pero l'amor que mos lliga
será etèrn y sempre igual
perque amor que neix de l'ànima
també es com ella immortal.

FIGUERETES.

XEREMIADES.

Hem rebut una circulá de sa Comissió
de reformes per millorá sa classe obrera,
demanant el concurs des nòstro Setma-
nari à fi de lográ bon acèrt en ses séues
resolucions.

Pòt contá amb nòltros en un tot, per-
que coneixèm ses ventatges que pòt re-

portá dita classe de sa protecció que li
vòl dispensá es Govern.

Agrahim sa distinció merescuda per
part de dita Comissió.

* *

Sa provincia d'Alicant ha estat sa
venturosa.

Per fas ó per nefas es sa primera que
li ha tocat un raitx de còlera que ma-
lahida sa gracia que deu havè fet à n'els
séus habitants.

¡Deu los alleuger d'aquesta calamitat
y mos alliber à tots!

* *

Es còlera s'acòsta.

Mentres tant ¿que fa l'Escel-lentíssim
Ajuntament de la M. N. y L. Ciutat de
Palma? ¿Quines mesures ha adoptades
per fé méns sensible sa presentació de
aquest hoste? ¿Amb quins recursos con-
ta per aná envant en aquest cas desgra-
ciat?

Segurament esperám, com sempre,
tení es cap batut per posarmós sa cer-
vellera.

* *

Aplaudim com se mereixen el seño
Governadó y sa Junta de Sanidat per ses
disposicions sanitàries que prènen per
alliberarmós d'una visita d'es còlera.

Lo qu'impòrta es que tots els ajudèm
amb aquesta empresa; y Deu Nòstro
Seño fará el demés.

* *

Ses families pòbres del Arraval que
veren plenes d'aygo ses séues cases y
sofriren molts de perjús la setmana pas-
sada, varen rebre dijous decapvespre un
petit alivio que sa caritat des séus ve-
cins los enviava per mèdi de *colecta* feta
amb aquesta intenció.

En nòm d'els afavorits enviám les
gracies à ses bones persones que per ells
s'interessaren, cubrint d'aquest mòdo
un olvit del mon oficial.

* *

Aquesta setmana també ha plogut fort
ferm per alguns pòbles d'aquesta illa. A
sa Pobla se veren abeurats *en grande* y
fonch necessari fé molta feyna per trèure
s'aygo qu'omplí els soterranis y cases
més baixes qu'es carrés y camins.

MALLORCA.

Sé qu'ets petxina de nacar
festejada per les ones
y sé que per Catalunya
fores tu niu d'altas glories.

Sé qu'avuy à nostres furs
la pols dels arxius los corca
y sé que guardas, ¡oh lilla!
de lo meu pare la tomba.

¡Quantes llágrimes m'arrancas!
¡Quants de recòrts que'm retornan!
¡Mallorca benavirada!
¡Benavirada Mallorca!

CLAUDI OMAR Y BARRERA.

PENSAMENTS.

Moltes còses surtan esgarrades, per-
que d'un principi no les miran es séu
terme.

S'homo no es bô ni dolent per lo que
diuen d'ell els altres homs, sinó per
ses òbres que fa. Vat'aquí sa verdadera
pedra de foch.

Tant com s'homo s'inclina y abaixa
à sa matèria, tant incapás se fa d'enten-
dre ses còses espirituals.

Aquells que diuen que socorreguent
al miserable; vestint al desnudu, conso-
lant es trist y fentse un tot, per tots; no
s'hi tròhan uns consòls inefables, di-
gaulós que no heu han provat.

S'acèrt, y sa firmesa, vat'aquí ses
dues ales per pujá à sa perfecció.

Uns d'els moments més angustiosos
amb que se puga trobá una persona, es
sens dupte quant veu qu'ha esgarrat
una còsa per culpa séua, y que ja no
hey ha remey per repararlè.

S'homo que no fa cas de ses passions
quant aquestes son joves, y riu amb
ellas, vendrá temps qu'aquestes el farán
son esclau, y se riuran d'ell.

MESTRE GRINOS.

Per regla general quant més volumi-
nós es un llibre, més desbarats diu.

L'iglesia aplica á n'els morts els
mèrits de'els vius; sa noblesa aplica á
n'els vius els mèrits d'els morts.

MESTRE ESCRIVIU.

COVERBOS.

Un seño se va dá una panxada de
cranchs y à ses poques hores va tení un
gran còlich. Heu contava un dia à un
amich y aquest li contestá:

—Homo: ja t'ho porias pensá; ¿no sabs
qu'aquests animalets van sempre cap
enrrera?

* *

Un molt beneyt deya:

—Lo qu'es jo no crech que s'empal-
tá sa pigòta sia un preservatiu; jo con-
xía un nin qu'avuy l'hey empaltaren y
demá se morí.

—¡Com! (li contestaren); pareix impossible.

—Ydó, sí; va caure cap-avall per una escala y quedá mort al cap de dos minuts.

*
**

Es dia abans d'una gran batalla, un oficial molt peruch, va demaná permís per aná à veure son pare qu'estava malalt.

Es General ley concedí diguentlí:

—Honra à ton pare y à ta mare y viurás llargament sobre la terra.

*
**

Un any reyná molt de ponent y ja sa-beu qu'aquest vent fa molt de mal à ses cohites de Mallorca, y es pagesos el flas-toman perque saben els arrambatges que té.

Un pagès d'aquests duya un plet y el tenia dins l'Audiència y demanant à n'es Procuradó com anava aquell assun-to, li contestá:

—Ara l'han possat à n'es ponent y aviat farán sentència.

—Malo; (digué es pagès.) May m'es vengunt rès de bò de sa part d'es po-ment. Que'l don per perdut. Ja més val-dria l'haguessen passat à n'es Grech.

*
**

—¿Per que badayes tant estant à n'es méu costat, homo méu?

—¿Que vols que te diga! s'homo y sa dona no fan més qu'un sòl, y jo quant estich totsol m'avorresch.

*
**

—¿Qui es aquell homo que va tan mal vestit?

—Es un molt amich méu, un gran cantant; ¡té una veu....! en fa d'ella lo que vol.

—Ydo; ¿perque no li dius que s'en fassa uns calsons que bé heu necessita?

*
**

—¿Que vols que't diga! (deya un amich à s'altre,) en el dia no poden avisá ningú, perque en lloch de pará sa má per rebre s'avís, allargan ses ungles per repartí.

*
**

Un gran bevedó de ví deya:

—Jo no beuria ví si no fos per ordre des metges; puis en s'hivèrn, el m'ordenan per espessarmé es fret; y d'estiu, per matá sa debilitat.

EPIGRAMA.

—Señó: ¿que vòl L'IGNORANCIA?
—A comprarle no acostum.
Som Batxillé.—Comprendido:
No la 's lleva de demunt.

Tenda d'articles d'escriptori y dibuix D' ELS HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER, CADENA DE CORT, 11, PALMA.

En PAPÉ y SORBES trobarán de venta ses classes sigüents:

PAPÉ DE FIL ó DE BARBA, per escriure, de classe superió, y d'ordinari per borrados ó per embolicá.

PAPÉ PER CARTES DE COMERS, retxat, cua-driculat, blanch, bian, verdós, etc., etc., y es ndu PAPÉ PLEGAMÍ.

PAPÉ PER CARTES, llís, retxat ó de quadrets blanchs y de colós, amb pinturetes representant animals, barques, carrils, flors, etc., etc.; in-glés satinat ó amb *llustre*, mate ó *gratallós*; de variades formes y tamañs.

SOBRES PER CARTES, d'un, dos, tres y qua-tres doblechs, per oficis, esqueles, tarjetas, etc. blanchs y de coló.

SOBRES DE TELA, molt apropòsit per enviá pa-pés y documents à fóra Mallorca.

SOBRES DE COLÓS, baratos, pròpi per ses ca-ses de comèrs; els quals se timbran à dita tenda per un mòdich preu.

NOTA. Se timbra es papé amb inicials de relleu, *gratis*, à ses persones que'l comprin à dit establiment; y cifres amb colós ó bé amb mem-bretes p'es preu de dues pessetes es cent fuys.

LLIBRETS DE PAPÉ DE TABACH EL MILLÓ DE TOTS.

¿Voleu fé una pròva y mos donareu sa rahó?
Ydó, cremau una fuya d'els nostros llibrets de PAPÉ DE TABACH y sa cènra blanca que farà vos donará à comprendre sa séua nete-dat y que se pòt fumá amb tranquilidat.

Però no vos atureu, seguia sa pròva. Cremau una fuya d'un llibret de qualsevòl altre fabri-cant que los vènga còm de TABACH; cremaulé y veureu que farà una cènra lletja y negra, y as-sustauvós no més de pensá que si gastau de aquell papé heu de tragá qualque mica d'aquell fum que taca els dits.

Ficsauvós bé amb sa nòstra marca: es aquesta: (papé blau y à dues lintes, negra y dorada.)

Cercau sem-pre à ses ta-pes un lletre-ro que diu:

V. da de Fran-cisco Planells
Sindicato, 59;

y els llibrets que'l tegan son els hòns.

Qui no vul-ga fumá PAPÉ TABACH per-que el prefe-reixca blanch, pòt está segú de qu'es més inofensiu es el de sa marca BANDERA MA-LLOQUINA.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*La Sèu no espera parroquies.*
SEMBLANSES.—1. *En qu'es variable.*
2. *En que té mòlles.*
3. *En que tenen mostatxos.*
4. *En que gisca.*

XARADA.....—*A-lo-má.*
PREGUNTA.....—*Una sògra à gust des gènre.*
CAVILACIÓ.....—*Espartèr.*
FUGA.....—*Un soldat m'en ha dit maca*
Y de mi s'ha enamorat
¡Ay! jo no sé lo que'm passa
Sempre pens amb so soldat.

ENDEVINAYA.—*Un llamp.*

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una xinxa à n'es *còlera*?
2. ¿Y es picadós à ses monèyes véyes?
3. ¿Y una monèya à un lleó?
4. ¿Y un lleó à un homo molt presumit?

UN DE LA PURSIANA.

XARADA

Ma primera es membre humá
Estimat y preciós;
Dos y un, ver horrorós
Es més vil de quants n'hi ha;
Y tercera art de cassá
Molt usat p'es cassadós;
Es tot mòble preciós
Molt útil per descansá.

PREGUNTA.

¿De quina casta de pedres hey ha més à dins la má?

CAVILACIÓ.

G. EL PUBIL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VÒCALS.

Tr.s ñs f. q.. s.m c.s.t
y c.d' ñy h. m.rt .n p.rch
m.n.s l' ñy p.ss.t y s'.ltr.
y .ng. ñy q.. n. n'h. m.rt

UN JUTGE PATUTJA.

ENDEVINAYA.

Tench bañes y no som bòu;
No tench banch y som fusté;
Estich dins casa de fusta
Y allá visch de lo mes bé.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)